

10. GORSKI TEK IN POHOD NA MUROVICO

V soboto, 31. marca smo tekači in pohodniki ponovno osvojili priljubljen hrib Murovico. Po sili razmer se je tek prestavil za teden dni, saj je bila na predviden datum vseslovenska akcija Očistimo Slovenijo. Pri organizaciji so sodelovali člani ŠD Partizan Dolsko, ki so poskrbeli za koordinacijo in izvedbo tekmovanja ter označitev in ureditev proge do lokalne ceste Dolsko-Križevska vas. Člani ŠD Zagorica pri Dolskem pa so se lotili čiščenja in označevanja nad cesto in vrha Murovice, pripravili so tudi okrepevalnico na Vrhu. Člani TD Dolsko pa so izvedli pohodniški del z izpolnjevanke, ki jo je pripravil Marko Bokalič.

Tako se je na teku na Murovico pomerilo 30 tekačev in 3 tekačice. Udeležba je bila skromnejša zaradi dejstva, da je bil na ta termin tudi tek na Sv. Primoža, ki ima daljšo tradicijo in bogatejši nagradni sklad, ter tek v Grosupljem. Marsikdo je lepo vreme izkoristil tudi za spomladanska opravila, nekateri pa so sodelovali pri sajenju lip v Dolskem.

Pri moških je zmagal Bojan Ambrožič s časom 27:18, kar je peti najboljši čas do sedaj, a še vedno precej od rekorda proge 25:30 Sebastjana Zarnika iz leta 2004. Na drugem mestu sta bila domačina Anton Vode in Boris Repnik iz Vinj. Na teku so sodelovali tudi pripadniki slovenske vojske. S seboj so pripeljali boljše polovice, ki so ravno tako sodelovale na teku.

Pri dekletih je bila udeležba skromnejša. Najhitrejša je bila s časom 34:46 občasna sodelavka v OŠ Janka Modra Urška Sedevčič, ki je, glede na to, da se ne ukvarja s treniranjem gorskega teka, dosegla zelo lep rezultat. Ženski rekord znaša 32:07. Drugo in tretje mesto sta s časom nad 50 minut dosegli družici sodelujočih vojakov Lea Zaman in Tamara Lubej, in obe prejeli zasluženi nagradi. Njuna dosežka bi z lahkoto prekoslala marsikatera občanka, a na žalost naša dekleta

in žene še ne premorejo dovolj poguma, da bi se teka tudi udeležile.

Pohodniki, letos se jih je prijavilo 40, so imeli precej dela z izpolnjevanjem zahtevne izpolnjevanke, a jih je kar nekaj le-to tudi pravilno rešilo. Izmed teh so trije dobili nagrado v obliki knjig z goriško tematiko. Nagrado za najstarejšega pohodnika je prejel Bruno Žižek, posebne čestitke pa gredo najmlajšemu udeležencu, ki je sam prehodil celo traso, prvošolčku Julijanu Kristjanu Škrbcu, ki se je zelo veselil svojega podviga (vzpona na vrh Murovice) in zaslužene nagrade.

Za najboljša mesta smo pripravili nagrade, ki sta jih prispevala Petra Majdič ter bodoči ironman Robi Kokalj. Tako kot vsako leto je tudi letos malico tekačev in pohodnikov omogočila Občina Dol pri Ljubljani, ki vsako leto podpre prireditel. Konec koncev tek in pohod na kulturno prireditel v Zagorico pripeljeta obiskovalce, ki naredijo proslavo res obiskano.

Izsek iz bloga zmagovalca Bojana Ambrožiča

Za ta vikend nekako še nisem načrtoval tekme, ampak zgolj izlet v hribe. Zaželel sem si nekaj neznanega, kar bi po mojih žilah spet sprostito adrenalin. Slovenija ima zelo veliko lepih koščkov. Sam pa sem bil do sedaj skoncentriran le na območje severno od Ljubljane. Poleg tega se imam za "hribovca", pa še niti enkrat samkrat nisem obiskal Posavskega hribovja. Lepa priložnost za spremembo se mi je zdel Tek na Murovico.

O tem teku nisem vedel nič. Sprva sem izgubljal veliko časa, saj so me zbegale označbe proge. Potem pa sem se označb na drevesih navadil in progji sledil brez večjih težav. Žal mi od prvega metra dalje nihče ni uspel slediti. Zato sem bil tekmo sam s seboj. Res škoda, ker je proga zelo luščna. Najbolj všeč pa mi je bil zadnji odsek proge proti vrhu Murovice, kjer je nekaj časa zares strmo. Ker konkurence danes ni bilo, ta rezultat nima teže. Vseeno pa je bil to lep trening na katerem sem spoznal lepote Posavskega hribovja.

Anekdote s teka

Letos je na teku prvič sodeloval tudi Jurij Pokovec, na katerega domu je razglasitev rezultatov. Dolga leta je tekače samo opazoval, letos pa se opogumil tudi za aktivno sodelovanje.

Po dolgih letih je na tekaški tekmi sodeloval tudi učitelj iz šole Janka Modra, Robert Slabanja. Robert je našemu Marku Bokaliču predstavljal pravi izziv, saj se je ta moral precej potruditi, da je na cilj priteknel pred znanim trenerjem.

Ko smo preverili število tekačev v cilju, sta časomerilca Sašo Janežič in Tomaž Remec poročala o 33 tekačih, v prijavnih listih pa jih je bilo le 32. Eden je bil višek. Na koncu smo ugotovili, da prijavnice ni izpolnil kar naš Marko Bokalič, ki se je ravno ob prijavi zamotil z opazovanjem kasnejšega zmagovalca, ki je spraševal, kako je označena proga: »Ker sploh ne zgleda kakšen hud tekač, sem mu hotel odgovoriti, da naj vendar teče za drugimi, a sem se k sreči zadnji trenutek ugriznil v jezik.«

Rezultati občanov:

Ime	Priimek	Kraj	Čas
Toni	Vode	Vinje	30:33
Boris	Repnik	Vinje	30:57
Marko	Bokalič	Senožeti	33:20
Robert	Slabanja	Ihan	33:52
Bojan	Jančar	Zajelše	36:04
Sebastjan	Ježek	Videm	36:19
Žiga	Ložar	Vinje	36:23
Iztok	Vodnik	Zagorica	36:27
Jurij	Pokovec	Zagorica	38:27
Klemen	Kovačič	Laze	38:33
Marin	Subanovič	Vinje	38:34
Brane	Vodnik	Zagorica	39:19
Aleš	ZavrI	Kamnica	46:40

DOŽIVETJE TEKAČA

Ravnina, pa kakšen gorski tek je to danes? Trasa je že deseto leto enaka. Če že od prej ne bi poznal Murovice, ki se na 743 metrih bohota nad Savo, bi rekel, da je to čisto navaden tek po asfaltirani cesti. Dobrih petsto metrov je za nami, ko se asfalt spremeni v prijetno travnato podlago. Vreme je čudovito in za jutri napovedujejo dež, ki je še kako potreben.

Tukaj bo potekal daljnovod? Ne vem, ker mi je pulz narasel zaradi nežne vzpetine s travnika ali pa je kriva gola poseka, ki jo uzre pogled. Vzpetina in ravnina, ki se čudovito dopolnjujeta, ustvarjata razgiban tek. Oko ti počiva ob pastelnih barvah gozdnega podrastja in prvi brstiči pomladnih cvetov prekrivajo zločin zime. Vonj pomladi se zažira v nosnice in možgani preko živčevja sprejemajo energijo narave v celo telo. Kot bi dejal Juha Väättäinen, eden izmed znanih svetovnih dolgoprogašev: "Stadioni so za gledalce. Tekači imamo naravo, kar je precej bolje."

Bolj se bližamo drugemu kilometru, večji je klanec, večja je poraba kisika. Na čelu se vidno pojavijo druge potne kaplje, ki upravičujejo GORSKI TEK.

Asfalt, ampak samo za trenutek, da prečkamo lokalno cesto Kamnica - Križevska vas, in spet strmina. Pred seboj zagledamo Murovico, ki se kot na dlani ponuja zasoplemu tekaču. Še malo, še malo, pa bom na cilju, vedoč, da najhujše šele pride. Ob pogledu na graf, ki prikazuje razmerje med višino in razdaljo, povprečnega bralca kar zmrazi. Za bolj nazorno predstavitev zapišem, da je na zelo kratki razdalji označuje veliko nadmorsko višino. Asfaltirana cesta vodi proti

Vrhu, kjer nas članice in člani ŠD Zagorica postrežejo s krepčilno tekočino. Ti dobro poznajo pot v nadaljevanju in splačalo se bo sprejeti njihovo ponudbo. Od tu naprej je pot razsejana s koreninami in apnenčastimi skalami, ki po eni strani zvijajo gležnje, po drugi pa tvorijo dober oprijem. Ta nam ne daje izgovora, da bi ne bilo moč še enkrat in še enkrat odriniti z nogo telesa proti cilju. Tako še danes ne razumem Duleta, zakaj se ne bi strinjal z uporabo palic na takšnem teku. Pustimo tek. Naslednjih petsto metrov bom za lastno evidenco in zmožnosti uporabljal termin »hoja«, ker je tek za rekreativca v takšnih razmerah le preostra beseda. Korenin ne zmanjka in ravno tako izgovorov, da osvojim cilj, ne. Torej hodim. Se vzpenjam in dihanje je podobno hropenju slovenskega alpinista ob osvajanju prvega iz vrste osemtisočakov v Himalaji.

"Telo vam bo želelo dopovedati, da nimate nobenega utemeljenega razloga, da bi nadaljevali. Edini izhod je, da se zanesete na svojega duha, ki k sreči deluje neodvisno od logike." – Tim Noakes, ultramaratonec.

Tukaj ni logike. Saj ne, da bi bil to eden izmed najtežjih gorskih tekov daleč naokrog. Rekreativci in amaterji pa ga občutimo veliko drugače kot ti »patronik«, ki se vsaj petkrat na teden kot za šalo spustijo na podoben podvig. V prvi vrsti ne gre za medalje, ampak neke vrste soodvisnost med gibanjem, napor in uspehom.

Pred tem sem, da bi obupal, zato sedem na skalo, da počakam prvi traktor, ki pelje proti vrhu. Ampak ne bo potrebno, saj se pokaže luč na koncu tunela. Končno! Od tukaj naprej samo še ciljna ravnina. Ravnina slave in zadnjih atomov moči

med slavoloki dreves. Pohodniki in prvi tekači se vračajo na Vegovo domačijo. Nastane rahla gneča, ki sem je s priljubljene izletniške točke dolske in moravske občine vaju. Spodbudne besede dežujejo in tek spet postane užitek.

Cilj – in vse godrnjanje v naši glavi postane nepomembno.

Razgled po dolini ter čaj in šilček »ta kratkega« je v tem trenutku zalegel veliko bolj kot medalja. Še beseda s tem ali onim o trasi in nato lahkoten iztek proti Križevski vasi. S soncem obsijani obronki priljubljenega hribovja, rdečica na obrazu in prijetna bolečina v nogah zaključujejo športno dopoldne.

Aleš Zavrl